יהי אור

אדר ב' התשפב

פרשת צו

גליון מס. 25

הבאת הקרבן

"וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר המקריב את זבח שלמיו לה' יביא את קרבנו לה' מזבח שלמיו: ידיו תביאינה את אשי ה' את החלב על החזה יביאנו את החזה להניף אתו תנופה לפני ה'": (ז, כח-ל).

צריך ביאור מה מלמדנו הפסוק בזה ש"המקריב את זבח שלמיו לה' יביא את קרבנו לה' מזבח שלמיו"? לכאורה מילים אלו מיותרות, שודאי שמוטל על המקריב להביא את קרבנו, ומה חידוש יש כאן.

ופירש **הנצי"ב** בפירושו **העמק דבר**, שכוונת הפסוק ללמד שיש מצוה על הבעלים לטרוח ולהביא הוא בעצמו את הקרבן לבית המקדש. ולא יחשוב שחרפה היא להוליך בהמה בשוק ובחוצות, ויביאנה על ידי שליח. אלא יטרח ויביאנה הוא בעצמו, כי דורון למלך ה' צבקות הוא.

ובאמת כך מבואר ב**תרגום יונתן**, שתירגם: "ייתי בגרמיה (-בעצמו) ית קורבניה".

והמלבי"ם פירש ש"קרבנו" האמור כאן, אין הכוונה לכל הבהמה המוקרבת לה'. אלא הכוונה לאותם איברים הקרבים על המזבח, האימורים (-חלבים). וכוונת הפסוק היא שהבעלים המקריב את הקרבן יוציא את האימורים הקרבים לה' מתוך כל איברי הבהמה שנשחטה במקדש, ויביאם כדי להניף אותם.

(**לפי דבריו** יתיישב גם כן פשר שינוי סדר לשון הפסוק, שברישא נאמר "זבח שלמיו לה'". ובסיפא להפך- "לה' מזבח שלמיו". לפי ש"יביא את קרבנו לה'", אין הכוונה שיביאנו אל ה' להקריבו. אלא שיביא את אותם האיברים אשר קרבים לה' על המזבח. ולכן בסיפא הוצרך הפסוק להסמיך את תיבת "קרבנו" לתיבת "לה'", כלומר- שיביא את "קרבנו" אשר הוא "לה'". מזבח שלמיו.)

אכן לפי שיטת **רש"י** במנחות (סב:) בפירוש דברי הברייתא שם, מבואר שה"מקריב" האמור כאן הכוונה לכהן המקריב, ולא לבעלים. ולפי זה בא הפסוק לחדש שאף הכהן מניף. (ויעויין בזה בתוספות חיצוניות בשיטה מקובצת שם, וברש"ש. וכן במלב"ים).

ציור על הפרשה

"קח את אהרן" (ח,ב).

"וירא אהרן ויבן מזבח לפניו" (שמות לב,ה). מה ראה? אמר: אם בונין הן אותו הסירחון נתלה בהן. מוטב שייתלה הסירחון בי ולא בישראל. אמר ר' אבא בר יודן בשם ר' אחא: משל לבן מלכים שנתגאה ליבו עליו, ונטל את הציפורן (-יתד) לחתור על אביו. אמר לו פדגוגו (-מחנכו ומדריכו): אל תייגע את עצמך, תן לי ואני חותר. הציץ המלך עליו, אמר לו (המלך): יודע אני להיכן היתה כוונתך, אמרת מוטב שייתלה הסירחון בך ולא בבני. חייך, מארמוני אינך זז, ומשאריות סעודתי תהא אוכל, עשרים וארבע מתנות אתה נוטל. מארמוני אינך זז- "ומן המקדש לא יצא". ומשאריות סעודתי אתה אוכל- "והנותרת מן המנחה". עשרים וארבע מתנות אתה נוטל- אלו עשרים וארבע מתנות כהונה שניתנו לאהרן ולבניו. (ויקרא רבה י,ג).

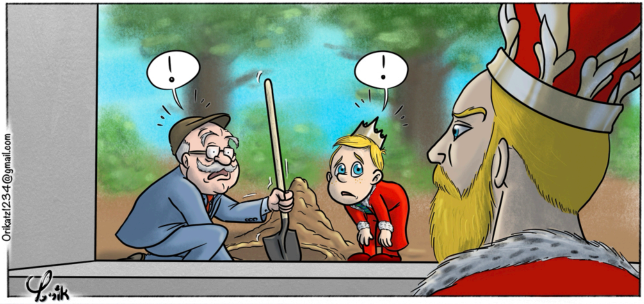

יו"ל ע"י מערכת **"יהי אור"**. לקבלת העלון במייל, ולכל ענייני העלון : yehior1234@gmail.com